

Medineyi Yasa Boğan Ezan

– Nuri Baş · 22 Mart 2022

Peygamber Efendimiz'in (sav) vefatı üzerine, ona karşı büyük bir sevgi duyan Hz. Bilâl, Medine'de artık kalmaya dayanamayıp, ayrılmak zorunda kalmıştı. Şam dolaylarına giden Hz. Bilal, Hz. Ömer, hicrî onaltıncı yılda Suriye ve Filistin'e gittiği zaman, O'nu karşılamış ve Câbiye'ye gelmişti. Sonra halife ile beraber Kudüs'e giderek, bu kutsal şehrin teslimi sırasında bulunmuş ve Hz. Ömer ile birlikte Kudüs'e girmişti. Hz. Ömer, burada, Resûlullah'ın vefatından beri ezan okumayan Bilâl'den ezan okumasını rica etmiş, Hz. Bilâl de halifenin ısrarına dayanamayarak ezan okumuştur. Hz. Bilâl ezanı okumaya başlar başlamaz, Hz. Ömer ve diğer sahabiler, Resûlullah dönemini hatırlayarak, gözlerinin önüne, geçmiş günleri getirip hüngür hüngür ağlamaya başladılar. Bilâl'in ezanını dinleyenlerin hepsi, kendilerinden geçmişlerdi.

Hz. Bilâl, bir gece rüyasında Resûlullah Efendimiz'i gördü. Sevgili Peygamberimiz kendisine adeta sitem ettiler; "Bunca ayrılık yetmedi mi, Ya Bilâl? Hala kabrimi ziyaret etmeyecek misin?" Hz. Bilal'in zavallı yüreği, duracak hale geldi. Heyecan ve ter içinde uyandı. Hemen hazırlığa başladı. Şafak sökerken, ince, uzun ve garip deveciğiyle; mübarek Medine yollarına düştü. Biricik Efendisi'ne yaklaştıkça havayı kokluyor, taşları toprakları okşuyor ve gözyaşı döküyordu. Issız çölleri yara yara Medine'ye ulaştı. O'na rastlayanlar, selam veriyorlardı. Sonra da yanındakilere diyorlardı ki; - İşte Bilâl, Bilâl Habeşî, işte Hazreti Peygamberin müezzini. O'nun gibi ezan okuyan, bu dünyaya gelmemiştir.

Fakat o, hiçbirini duymuyor, görmüyordu. Sanki çok kuvvetli bir mıknatıs, onu kendisine çekiyordu. Peygamber Efendimiz'in mübarek kabrine doğru ilerledi. Yüce makama erişirken selam verip Kur'an-ı Kerim okudu.

Hz. Bilal Peygamberimiz'in sevgilisinin kabrinin yanında bayılarak yıkıldı. Ayıldığı zaman, başucunda, sevgilisinin sevgili torunları Hasan ve Hüseyin Hazretleri; saçlarını okşuyorlardı. Sanki dünyalar onun oldu. Sarıldılar, kucaklaştılar, ağlaştılar; "Yavrularım! Ne kadar da dedeniz Hz. Resûlullah gibi kokuyorsunuz!" dedi. Hz. Hasan sordu: "Dedemiz seni de çok severdi. Acaba O'nun hatırı için, bir şey istesek yapar mısın?" Hz. Bilâl çok şaşırıp; "Bu ne biçim söz? Bu kölenizden ne emredersiniz, yerine getiririm!". "Senden, bir defa da olsa ezan dinlemek istiyoruz" dedi.

Ertesi sabah Bilâl Habeşî, son ezanını Mescid-i Nebevi'de okudu. Yanık ve hasret dolu sesiyle; "Allahu Ekber! Allahu Ekber!" dediği zaman bütün Medine halkı ayağa kalktı. "Eşhedü en lâ ilâhe illallah! Eşhedü enne Muhammeden Resûlullah" deyince kadın-erkek, genç-ihtiyar, çoluk-çocuk, hatta yataklarındaki hastalar bile, sokaklara döküldüler. Mescid-i Nebevi'ye koştular. Halk o kadar coştı ki, Peygamber Efendimiz yaşıyor sandılar. Daha Bilal'in ezanı bitmeden, yığılmıştı Medine mescidin önüne..! Hıçkırma hıçkırma ağlıyorlardı. En çok ağlayan ise, şüphesiz Halife Ömer'di. Bilal'in ise, bu heyecanı kaldıracak takati yoktu, tekrar vedalaştı onlarla.

Hz. Bilal-i Habeşî'nin hiç çocuğu olmamıştı. Birgün Hz. Bilal-i Habeşî Peygamberimize (S.A.V): 'Bizim çocuğumuz yok öldükten sonra bizim arkamızdan kim Fatiha okuyacak' demiş, Efendimiz de: 'Benim ümmetim her ezandan sonra arkamızdan Fatiha okuyacaktır'diyerek Hz. Bilal-i Habeşî'ye teselli etmişti.

Hz. Bilal yatağına girdiğinde “Ey Allah’ım! Günahlarımdan vazgeç. Beni eksiklerimde özörlü say” diye dua ederdi.

Rabbim şefaatlarına nail eylesin bizleri.

Mübarek ruhu için el-fatıha.